

Tittel: Vakkert om minner

Ingress: Estetisk vakkert om hvordan opplevelser fra fortiden setter seg i kroppen.

Elisabeth Leinslie

”I det förflutna”

Koreografi: Ingun Bjørnsgaard

Med: Halldis Ólafsdóttir, Erik Rulin, Christopher Arouni, Lone Torvik, Bjørn Klakegg

Musikk: Bjørn Klakegg og Rolf Wallin

Riksteatret og Dansens Hus

”I det förflutna” gir oss, i kjent Bjørnsgaard stil, et elegant møte mellom klassisk ballet og moderne dans, akkompagnert av nykomponert samtidsmusikk.

Dans og musikk

Den beskjedne og stilrene scenografien (Thomas Bjørk) antyder at vi befinner oss i en stue. I stuen utspiller det seg fragmenter av minner fra en forgangen fortid. Minner om intense vennskap, tilnærming, avvisning, nærhet, ensomhet, sex, lek, krangel, idyll og kaos, lokkes frem i dagen. Underfundig og direkte skildrer danserne hvordan opplevelsene fra fortiden lagres i kroppen.

Danserne fremstiller både en karakter og seg selv som danser. Dette vekselspillet mellom fiksjon og fakta fungerer veldig godt, og tilfører forestillingen et personlig engasjement som smitter over scenekanten.

Sammen med danserne på scenen befinner også musiker og komponist Bjørn Klakegg seg, på gitar. Bjørnsgaard har tidligere benyttet live musikk som en del av sceneuttrykket. Når musiker og dansere kommuniserer direkte på denne måten bringer det musikken og dansen nærmere hverandre uten at det blir klisjépreget. I Klakegg og Wallins komposisjon møter østasiatisk folkemusikk og norske viser, støymusikk og rolig stemningsskapende elektronika i en helhet som er en nytelse for øret.

Banal tekst

Teksten er forestillingens nedtur. Tekstpartiene føyer seg fint inn i dramaturgien, og danserne utfører dem med glans og brodd, men innholdet er uinteressant. Den er formet som en rekke banale spørsmål fra danser til danser: ”Er dette dans? Improviserer du nå? Gjør det vondt? Hvilken rolle har du i denne forestillingen? Hva vil du med denne dansen? Hvorfor er dere så jævlig sure?” Spørsmålene spiller på gjenkjennelse og vekker latter i salen, men kontrasten

mellom den endimensjonale teksten og det avanserte scenespråket punkterer uttrykket fremfor å åpne det. Mer interessant ville det vært hvis teksten ble hevet minst et nivå – slik at den satte i gang assosiasjoner og tanker hos publikum.